

TŘI BRATŘI

AKSHARA JAN LINHART

BYLI PŘEDURČENI, ABY NASTOLILI ROVNOVÁHU

Akshara Jan Linhart

Tři bratři

TZ-one

Vydání první 2025

© Akshara Jan Linhart, 2025

Ilustroval © Julie Žemličková, Mark Hirschler

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-210-7 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-211-4 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-212-1 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Všechna práva vyhrazena.

Prolog

Je toho opravdu hodně, co nevíme o našem světě, o všech těch nadpřirozených úkazech, a to už vůbec nemluvíme o jiných realitách a záko-
nech odehrávajících se napříč vesmírem. Jistě existuje vyšší moc, jež má
kontrolu nad všemi bytostmi a celým stvořením.

Ať už se jedná tam nahoře o kohokoli, poslal nám sem dolů své zá-
stupce v podobě udržovatelek, které dohlíží na rovnováhu na planetě.
A když se čas od času vychýlí tento balanc ze zaběhnutého směru, je
nutné zasáhnout.

Možná si ani ony samy neuvědomují, že jedna bez druhé nedokážou
správně fungovat, a proto i mezi nimi dochází k neustálým bojům, aby
se kormidlo otočilo potřebným směrem. Kéž by jen věděly, že jsou na
stejně lodi.

„Proč se tak usmíváš?“ zazní odkudsi ženský hlas.

„Protože jsem našla někoho, kdo konečně zvítězí,“ odpoví druhá dáma.

„Opravdu?“

„Jen mě trochu překvapuje, že tě moje sdělení nevyvedlo z rovnováhy.“

„A jak by mohlo? Copak ses nepoučila?“

„Co tím chceš říct?“

„Víš to moc dobře.“

A tím celý dialog končí. Není podstatné, kde nebo kdy se odehrává,
dokonce ani jak vypadají jeho aktérky. Zcela zásadní ale je, že se díky
němu věci daly do pohybu.

Tři mladí kluci, věkem dosahující dvanácti let, spí pohodlně a neruše-
ně ve svých postelích a zdaleka netuší, co je dnešního večera čeká. Na
první pohled nerozpoznatelní jeden od druhého, přesto každý napros-
to jedinečný. Zatímco nevelký pokoj je ponořen do klidu, za dřevěnými
dveřmi oddělujícími zdejší bezpečný prostor probíhá vášnivá diskuze.

V obývací místnosti postává mladá žena a rukou se opírá o masivní vy-
haslý krb. Slzy řinoucí se ze zarudlých očí evokují její niterní rozpoložení
plné bolesti a obav. Výraz ve tváři by se jí snad podařilo ukrýt pod rouš-
kou tmy, kdyby čísi prsty neuchopily křesadlo a nezažehly jím plamen sví-
ce postavené na stole. Matka chlapců si usuší vlhké líce do bavlněného

kapesníku. Schová jej do kapsy svých domácích otrhaných šatů a vydá se ke svému hostu. Rodina, soudě dle množství a zejména nevalné kvality hmotného majetku, nepatří v rámci království do bohaté sorty. A tak žije po generace v lesích nedaleko města, kde spokojeně hospodaří.

„Věděla jste, že se to jednoho dne stane. Řekla jsem vám to dost jasně,“ prohlásí návštěva a poprvé je vidět její tvář. Dáma středního věku s blondátými vlasy sahajícími jí téměř po pás a nezaměnitelným charizmatem v obličejí. Malinko připomíná vílu, jen není oblečena v bílém úboru, ale má přes sebe přehozený modrý plášť. Při vyčkávání na reakci paní domu se však zdá, že trpělivostí zrovna neoplývá.

„Ano, ale...“ nadechne se matka, „jsou to moji synové. Víím, co se musí stát, akorát mám strach, že to později neunesu.“

„Nic se jim nestane,“ ubezpečí ji cizinka.

„Jim ne,“ oduší žena, načež blondátá dáma předstoupí do její blízkosti a položí jí přátelsky ruce na ramena.

„Nemám děti. Nebudu tvrdit, že rozumím tomu, co právě cítíte. Ale je to tak správně, a hlavně je to důležité. Pro všechny!“ zdůrazní.

Matka odevzdaně pokyne hlavou. I když navenek vzdoruje, vnitřně tuší, že všechna vyslovená slova jsou pravdivá.

„Dojdu pro ně!“ rozhodne se nakonec.

„Výborně,“ podpoří ji návštěvnice.

Matka pootevře dveře do vedlejší místnosti a lehce zaklepe.

„Kluci?“ zkusí štěstí, zda ještě nespí. Jenže všichni tři leží jako zařezaní. Popojde k nejbližší posteli a udělá totéž, co následně u zbylých.

„Ralphe! Luisi! Dereku!“ štouchne do spáčů a ti se začnou ošívát.

„Co se děje?“ zajímá se Ralph a protáhne se. „To už je zase ráno?“

„Je stále večer a my musíme někam jít. Hodte na sebe teplé oblečení a připravte se.“

„Teď?“ zamrmlá v odpovědi.

„Pokud nás matka žádá, není co řešit,“ vysvětlí Luis, jenž už stojí na nohou. Na první pohled se odlišuje od ostatních odrostlejšími vlasy, které jsou místy spletené do copánků.

„Něco mi říká, že se neschyluje k ničemu dobrému,“ dumá nejvyšší z nich Derek, jehož mozkové buňky se roztočily poměrně záhy.

„Právě naopak,“ praví pro kluky neznámý hlas. Utichnou jako lusknutím prstu, neboť se zajímají, kdo je tajemný host postávající ve dveřích. Nikdy ji nespatriili a určitě jim učarovala.

„A vy jste?“ zamžourá Ralph.

Ženy si vymění pohledy a čekají, která se chopí vysvětlování. Volba padne na tu s větší důvěrou vzhledem k rodinné vazbě.

„Kamarádka z minulosti,“ vymyslí si matka náhodnou verzi, kterou jí stejně synové nezbaští. „Jste připraveni k odchodu? Musíme si pospíšet,“ naléhá.

„Proč?“ chce vědět Derek.

„Kvůli konstelacím,“ vysvětlí cizinka a dál to už nerozebírá. Otočí se a vyrazí bez okolků z domu. Matka pokyne k dětem a ty ji poslušně následují.

Záhadná žena doprovází všechny aktéry do tajné jeskyně v hloubi lesa. Hodina již uběhla a měsíc odhalil svou krásu, když se znenadání před nimi vyloupne z mlhy obrys skály. Odstraní pár dřevěných kmenů opřených o průrvu, za níž odkryje malý průchod mezi stěnami, kterým se vydají dovnitř. Cestu prozrazuje pouze plamen šlehaající ze svíce, již svírá v dlani. Po pár metrech se stěny začínají vzdalovat a vstup rozšiřovat, až se dostanou na místo, do něhož se každý z nich pohodlně vejde. Udržovatelka nalezne několik pochodní trčících ze skály a rychle je zapálí. Konečně mohou pořádně vidět pod nohy, kam šlapou a kde se pohybují. Prostředí má více méně, se zapojením jisté dávky fantazie, kruhovitý charakter. Ze středu plochy vyčnívá v podlaze zasazený kamenný podstavec o průměru jednoho metru, v němž jsou vyryty podivné znaky. Žena na ně posvítí a pousměje se.

„Po tak dlouhé době,“ prohodí tiše. „Posadte se na zem,“ apeluje na kluky. „Každý do jedné části, abyste vytvořili trojúhelník. Ty, s nejméně prořízlou pusou, si sedneš tamhle,“ ukáže na Ralpha a prstem mu naznačí, kde je jeho místo. Ostatní se zachechtají. „A vy dva,“ namíří na ně ukazovákem, „tamhle a tamhle!“ Vodí je jako figurky na pomyslné šachovnici, a když jsou konečně všichni na přidělených pozicích, začne si cosi mumlat, alespoň tak to mladíci vnímají.

„Zavřete oči!“ zazní další z mnoha příkazů. „Soustředte se!“

„Na co?“ přeruší napjatou atmosféru Derek. Jeho rádoby vtipný dotaz se ovšem nesetká s pochopením.

„Mlčte!“ zvýší žena rázně hlas. „Soustředte se na krásnou vzpomínku z vašeho života, kterou v sobě naleznete. Je úplně jedno jakou. Co vás napadne. Láska, rodina, vyberte si.“

Chvíli se nic neděje, jen některá z loučí slabě zaplápolá.

„Něco je špatně?“ dovtípí se matka.

„Když mě někdo neustále přerušuje...“ zamračí se udržovatelka. „Pokračujeme!“

Nejprve se opět neděje nic zvláštního, ale postupně se začíná šířit vzduchem specifické napětí. Proud síly, jenž sice nelze vizuálně zaznamenat, ale každý z přítomných ho pociťuje. A pak se místností rozline velká světelná záře. Tři pruhy, každý vyzařovaný jedním hochem, míří nezadržitelně ke středu, v němž se propojí v jediný, jako kdyby do sebe paprsky narazily, a vytvoří velký sloup energie, který udeří do podstavce na podlaze. Jeskyni pohlť jas...

Rovnováha

Království Aldar platilo vždy za místo, kde by nikdo nechtěl žít. Přinejmenším ne lidé vážící si svého života. Nachází se na malém ostrově, sotva několik desítek kilometrů rozlehlém, odděleném od hlavní pevniny mořem.

A v této zemi vládne nejkrutější ze všech králů, Salador I. Ten již řadu let shromažďuje velkou armádu, s níž se chystá zaútočit na pevninu a obsadit přilehlé země.

Přestože se na dlažební kostky venkovního prostranství hradu Belmur snáší prudký déšť podtrhující už tak chmurnou atmosféru, dnešní noci je zde nebývale rušno. Rytíři oděni do černé zbroje stojí v pravidelných řadách, aby přivítali Saladora. Urostlý muž na sebe nenechá dlouho čekat a zjeví se coby stín na nádvoří. Tělo má pokryté lehkou zbrojí vyjma železných návleků na ruku a nohu. V dlani třímá meč, jenž pevně sevrě. Zvedne paži a dá znamení první skupině vojáků čítající zhruba deset

válečníků. Ti jej obklopí ze všech stran, zatímco ostatní jen přihlíží.

„Tak se ukažte. Do útoku!“ přikáže, aby se na něj vrhli. Vojáci se s řevem rozeběhnou a snaží se svého pána odzbrojit, leč marně. Jeho umění je nad jejich síly. Netrvá mu ani minuta, aby se vypořádal se všemi jako s neškodným hmyzem.

„To je všechno? Víc neumíte?!“ zavrčí na muže ležící na zemi a nasupeně zandá meč na své místo. „Takhle království nikdy nedobydeme!“ odplivne si. „Další!“ nakáže, aby se připravil příští soubor odvážlivců, jenž nikomu se nechce.

Nakonec jeden z vojáků přijde blíž. Zastaví se těsně před rozzlobeným vůdcem a pokyne hlavou.

„No vida, alespoň někdo má odvahu,“ podotkne král.

„Pa... pane,“ vykoktá ze sebe zřejmě mladík.

Salador se zamračí. „Co je?“ zasyčí nepříjemně. „Jak si dovoluješ přede mnou koktat?!“ seřve ho.

„Přišla za vámi,“ informuje jej a ukáže směrem za jeho záda, kde ve vstupních dveřích do hradu postává neznámá postava. Evidentně se jedná o ženu, soudě dle drobných rukou a delších vlasů, které jí čouhají pod černou kapucí.

„Vida, ta mi tady chyběla. Snad přinesla dobrý zprávy, nerad bych slyšel špatný,“ a ukáže výhružně na vojáka. „Ty bys v to měl doufat, jinak uvidíš!“

Rytíř polkne a otře si pot z čela, přestože teplo rozhodně není. Salador velice neochotně dorazí ke své návštěvě. Mladá žena vladaře hypnotizuje svým pohledem. Nemá z něj sebemenší strach, což je více méně vzácný úkaz.

„Koukám, že se připravuješ na invazi,“ podotkne neutrálním tónem a sjede zrakem na hlouček mužů, kteří se staví na nohy poté, co dostali řádně naloženo. „Máš sílu za dva,“ pokračuje, když ji náhle přeruší.

„Za dva?“ zasměje se. „Možná tak za dvacet, to bys měla vědět. Je to přece i tvoje zásluha, určitě mi to zase někdy připomeněš,“ poznamená jízlivě.

„Potřebovala bych s tebou probrat něco jiného, každopádně na podobné téma.“

Král zpozorní a potichu přemítá, o čem by tak mohla chtít mluvit.

„Na podobné téma? Tak to si nemůžu nechat ujít,“ a mávne na dva strážce u brány, ať jim otevřou dveře. „Moje komnaty jsou připraveny.“